

ogsaa en Betænkning over Forslag til Lov om Forandring i Anordningen af 13de August 1841.

Fra Landsthingets Formand har jeg modtaget Underretning om, at Landsthinget ved anden og sidste Behandling af det fra Regulativcomiteen indbragte Forslag om Maa-den, hvorpaa det hvilende Grundlovsforslag skulde fremmes, har i Mødet af 19de October vedtaget det omhandlede Forslag.

Rigsdagsmænden for Thisted Amts 3die Valgfreds (Lychegaard) har tilskrevet mig, at han ønsker at indbringe i Thinget Forslag til Lov om Indfødsret for P. J. Brindmann, Kjøbmand og Manufacturhandler i Nykjøbing paa Morsø.

Jeg skal tillade mig foreløbig at forbigaa de to første Nummere paa Dagsordenen og gaae over til det tredje Nummer, som er 2den og sidste Behandling af Forslag fra Regulativcomiteen om et Tillæg til Folkethingets Forretningsorden.

Intet Endringsforslag var stillet.

Stenroth: Forat det foreliggende Forslag ikke skulde blive misforstaaet, har jeg troet, at der var Anledning til at gjøre nogle faa Bemærkninger derved, inden det blev endelig afgjort. Det forekommer mig nemlig, at det kunde opfattes, som om det var en Fortolkning af Grundlovens § 100, og det er denne Forestilling Monrad. Maa jeg bede om Ordet!), som jeg har troet at maatte væge imod. Efter § 100 er det kun bestemt, at der

skal være en gjentagen Behandling af den samme Sag, og kommer man til den samme Beslutning, saa er det Alt, hvad Grundloven fordrer. Saaledes som jeg opfatter det foreliggende Forslag, gaaer det ud paa, at det skal være en fortsat Behandling; dette ligger vel ogsaa i Paragraphen, men jeg troer dog ikke, at det ubeluffer Forestillingen om en gjentagen Behandlingsmaade. Hvis for Exempel Regjeringen nu var fremkommen ganske med de samme Forslag, hvormed vi i Grundlovsagen ifjor begyndte, og vi siden ad hvilkefomhelst Bete, igjennem Endringer, vare komne til det selsamme Resultat, hvormed vi sluttede i sidste Session, saa troer jeg, at dette ligesaameget vilde være stemmende med § 100, som om vi havde begyndt med det Forslag, hvormed man ifjor endte. Jeg troer, at man vilde være ganske paa det samme Standpunkt, hvad enten man var kommen dertil ad den ene eller anden Wei. For den modsatte Fortolkning, nemlig at det skulde være en fortsat Behandling, har man paaberaabt sig Ordet „derom“ i § 100; men dette Ord „derom“ kan ikke sigte til Andet end Forslaget, og det kan altsaa ligesaagodt gaae paa det oprindelige Forslag som paa den Beslutning, der er vedtagen. Det indeholder efter min Mening begge Dele. Vil man argumentere fra dette Udtryk, kan man med ligesaamegen Føle sig, at det var nødvendigt, at det skulde være det oprindelige Forslag, som var gjentaget, som at det var nødvendigt, at man skulde begynde med det, hvormed man endte.